

BÀI 29.

9.

“Đi Tìm Thời Gian Đã Mất”.

Dalat, thứ Năm 25/12/1975.

Quán Tao Đàn, sáng 25/12/1975, ngồi đối diện Nguyễn, tôi đọc lá thư chàng viết đêm qua.

*Dalat, ngày Chúa Giáng sinh,
Mẫn và Trân Sa cô đơn của Nguyễn,*

Buổi sáng ngày Chúa ra đời, thiên hạ rủ nhau đi phố mua quà nhiều quá. Nguyễn không muốn Trân Sa buồn, nên đưa tặng Trân Sa quyển thơ Tố Như làm quà Noel, nhờ Mẫn giữ hộ. Đêm nay, nơi đầu giường ngủ Nguyễn chẳng nhìn lại được những giọng yêu quý, những tư tưởng gấm vóc, nhưng nghĩ rằng quyển ấy đang nằm bên gối Mẫn, Nguyễn cũng vui lắm.

Mẫn à, Mẫn đừng uống rượu nhiều nữa. Lên đây, Mẫn khổ quá. Nguyễn muốn phát điên khi thấy Mẫn như vậy. Mẫn, giống như đêm nào Nguyễn trở giấc bất gặp, vẫn lẻ loi trong tư thế thật trọn vẹn riêng biệt. Nguyễn nhìn, chỉ biết thảm thốn thức mà chua xót thôi. Có lẽ ở một khía cạnh nào đó, Nguyễn thật thiếu trách nhiệm và còn quá xa cách với cái lẻ loi độc đáo của Mẫn.

Trời sáng nay tuy có nắng nhưng lạnh ngậy ngậy. Đi trên phố một mình trong cơn nắng ngậy ngất đó, Nguyễn nghe lòng yêu Mẫn hơn bao giờ hết. Chúa ơi, Chúa vừa mới ra đời, xin hãy rủ lòng thương xót chúng con! Nguyễn nhớ lại câu tựa của Baude- laire trong cuốn Người Vợ Cô Đơn: “Seigneur, ayez pitié, ayez pitié des fous et des folles!” (Lạy Thượng Đế, xin rủ lòng thương cho những kẻ điên!) Câu này hơn lúc nào, sao thật xót xa nài nỉ!

Đêm qua, Nguyễn bỏ chạy mãi trong thành phố. Đâu đó trên không gian vang lừng tiếng chuông mời gọi. Những ngôi sao sáng đang hướng về Bethléem, nơi Chúa Hài Đồng sẽ giáng thế. Nguyễn cũng chạy để hướng về Mẫn. Nguyễn đi tìm Mẫn, định đưa Mẫn đến bên máng cỏ, cúi đầu trước Chúa. Nhưng sao tâm hồn Nguyễn gấp ghe quá. Nguyễn phải chạy mãi, tránh không dám nhìn ngôi sao sáng trên đầu tháp chuông và không cả đón nghe hồi chuông đổ lúc nửa đêm. Nằm trong bóng tối, Nguyễn nghe tâm hồn chìm khuất. Thôi, chúng mình hẳn là những kẻ khổ đau cuối cùng, bị bỏ quên dưới trần thế. Nguyễn chẳng oán trách gì ai theo một sự hụt hẫng của cứu rỗi, của định mệnh. Tuy nhiên, lúc nào cũng vậy, khi bỏ chạy, lúc nằm

thu mình trong bóng tối, hay ngay bây giờ, Nguyễn vẫn yêu Mãn nồng đượm.

Mãn ơi, Nguyễn yêu Mãn lắm, mãi mãi. Mãn càng héo úa hao gầy, Nguyễn càng xót xa đau khổ. Bây giờ Nguyễn rất kinh sợ hai chữ Định Mệnh. Sợ và nể phục. Những ngày Mãn còn ở đây với Nguyễn, Định Mệnh xin hãy buông tha, cho Nguyễn tìm lại được nụ cười trên môi Mãn, sự sáng ngời trong đôi mắt và tình yêu Nguyễn dành cho Mãn vẫn tràn đầy, nóng bỏng, nghe Mãn.

Lá thư không có đoạn kết, như cuộc tình hai người đang có khuynh hướng sẽ là như thế.

Nguyễn hỏi khẽ khàng:

“Mãn còn yêu Nguyễn không?”

Tôi im lặng nhìn ra ngoài cửa.

Đột nhiên, Nguyễn xoay người ôm ghì tôi vào ngực:

“Đêm qua Nguyễn phải bỏ chạy, hoặc nếu ở lại, sẽ giết Mãn chết. Nguyễn không nghĩ ra được điều phải ngời nhìn Mãn hiện diện trong một buổi hội vui với những con người xa lạ. Nguyễn sợ cả sự đau đớn quá độ trong lòng mình.”

Rồi ngập ngừng hơn, thật dịu dàng, Nguyễn hỏi lần nữa:

“Mãn còn yêu Nguyễn không? Mãn có bỏ Nguyễn không? Nguyễn cho Trần Sa quyền thơ này và cho Mãn cái áo của Nguyễn. Hãy giữ đi, để nhớ đêm nào chính tay Nguyễn đã đắp lên mình Mãn chiếc áo đó.”

Đưa tay sửa lại chiếc khăn quàng trên cổ tôi, giọng Nguyễn âu yếm:

“Nguyễn biết Mãn lạnh mà! Nguyễn thất *foulard* cho Mãn nghe?”

Tôi thốt rùng mình vì sự cực kỳ dịu dàng của Nguyễn.

*

* *

Buổi chiều, hai chúng tôi cùng với Mỹ Vân và Bá ngồi uống *café* ở Hạnh Tâm. Không gian thật êm, sương rơi nhẹ trên làn kính cửa. Cả một Dalat cô đọng lại trên Bờ Hồ phẳng lặng. Trên bầu trời, mây giăng xám chập chùng. Nguyễn nói dịu dàng:

“Mãn về Sài Gòn, ráng ăn uống cho đều đặn. Bao giờ Nguyễn về, Nguyễn sẽ đến ngay nhà Bà Ngoại gặp Mãn. Mãn cất cho Trần Sa quyển Tố Như Thi. Chừng nào Trần Sa được 10 tuổi, Nguyễn sẽ dạy Trần Sa chữ Nho. Đây là cuốn sách căn bản đầu tiên Trần Sa cần học.”

Tâm tư tôi chùng xuống theo những nỗi dịu dàng thế này để trong buổi chiều êm ái, tôi nhìn Dalat trở lại bằng tấm hồn trọn vẹn như những ngày xưa.

Buổi tối, chỉ ba người tôi, Mỹ Vân và Bá ngồi uống ở *café* Đa Thành đối diện nhà Nguyễn. Trên lầu cao, Nguyễn đứng áp mặt vào cửa kính nhìn sang, rồi lại mở cửa đi ra *balcon*, lại trở vào bước

quanh quần trong phòng. Nơi đó, Nguyễn nghĩ gì? Sao chúng tôi xa nhau quá!

□